

Proza

Edward Bolec

Rocznik 1947 r., rzeszowianin. RZ wykształcenia inżynier i dziennikarz. Prozaik, członek Związku Literatów Polskich, reportażysta i felietonista. Debiutował w 1983 r. zbiorem opowiadań pt. *Bieg po schodach*. W 1985 r. wydał następny – *Odyseusz w poczekalni*. Blisko ćwierć wieku przebywał w USA. W 2003 r. rozpoczął współpracę z dwutygodnikiem polsko-amerykańskim „White Eagle”, którą kontynuuje do dziś. Publikowany fragment pochodzi z jego najnowszej książki *Facet z nocy* (2012).

Poezja

Agata Linek

Pochodzi ze Stalowej Woli. Absolwentka UJ – licencjackich studiów z wiedzy o teatrze, magisterskich z kulturoznawstwa międzynarodowego oraz animacji społeczno-kulturowej i podyplomowego Studium Literacko-Artystycznego, doktorantka z zakresu poezjoterapii. Laureatka wielu ogólnopolskich konkursów poetyckich i prozatorskich. Związana z Warsztatami Poetyckimi WERS w Stalowej Woli. Publikowała w czasopiśmie krajowych, almanachach poetyckich, a także w języku słowackim. Wydała tomiki wierszy *Jesteś elfem?* (2006) i *Śmiech ćmy* (2010).

Mandragora

straciłam kontrolę nad swoim życiem
niosę duszę w dłoniach
naćpana marzeniami
poparzyłam palce na spalonej karuzeli
napęłniłam balonami wydumskę
między zwiędłymi konwaliami zgubiłam uśmiech

straciłam kontrolę nad swoim życiem
odkryłam świat w którym jedna litera zamienia się w drugą
przygarnęła mnie śródziemnomorska muszla
wiatr przywiał zapach deszczu
już bez drżenia oddaję się Twojej mądrości
bo to też był cud

Ćmie niebo

pod brzozą
z niebieskimi truskawkami
śpi wśród konwalii
gepard
pod lnianą chustą
i wiatr
poprzez miodowy deszcz
unoszący piasek
kartkę papieru i ukręca
kogel-mogel z bitą śmietaną
biedronka
rozlewa na srebrne huśtawki
pod amfiteatrem w Sydney kangury
grają w piłkę nożną na
perłowych Pieninach przy dzwonach
Katmandu na
skandynawskich fiordach stoi
Spartakus
patrzy na Koloseum pośrodku
Camp Nou na ten
życia blask

ZABAWY W WOJNĘ

(fragment opowiadania)

W upalne lipcowe popołudnie wyłożoną kostką brukową aleją biegnącą szczytem brzegu rzeki szedł wolno mężczyzna i uważnie lustrował wzrokiem okolicę, jakby czegoś szukał. Był w średnim wieku, około czterdziestki, blisko sześć stóp wzrostu, o szczupłej, wręcz chudej sylwetce sportowca, rzadko spotykanej u facetów z jego metryką. Krótko, na języka przystrzyżone szpakowate włosy, ostro kontrastowały z odmładzającymi go co najmniej o dekadę niebieskimi oczami, osadzonymi między prostym nosem w opalonym słońcem i porysowanej mimicznymi zmarszczkami ascetycznej twarzy, świadczącej o tym, że mnóstwo czasu spędza na powietrzu.

Ubrany w wytarte wranglery, koszulę koloru spłowiałego kha-ki, z obszernymi, zapinanymi na guziki naszywanymi kieszeniami na piersiach i krótkimi rękawami, w traktorach na grubych spodach i z garbem plecaka z nieprzemakalnego czarnego ortalionu wyglądał na wiecznego trampa sypiającego od święta w łóżku i pod dachem, w jakiś niewytłumaczony sposób zmaterializowanego na brzegu tej niedużej rzeki, którą każdy wagarowicz przerzuci kamieniem jak się dobrze przyłoży, nazywanej przez miejscowych Wisłokiem i płynącej sennymi meandrami w rozległej dolinie, gdzie rozłożyło się prowincjonalne miasto Rze.

Gdy dotarł do stojących wzdłuż alei metalowych ławek – za którymi rozciągał się oddzielający rzekę od miasta zapuszczony park, tonący w głębokim cieniu od zbyt blisko siebie posadzonych drzew – zatrzymał się i rozejrzył dookoła. Stromo pochyłony brzeg, ukształtowany kiedyś ręką człowieka, schodził do rzeki dwumetrowym uskokiem, łagodzącym wrażenie gwałtownego spadku terenu do powierzchni wody. Porośnięty wysokimi krzakami i karłowatymi wierzbami, wracał znowu we władanie odradzającej się dzikiej przyrody. Miasta prawdopodobnie nie było stać na opłacenie robotników, którzy powstrzymaliby tryumfalny powrót natury na okaleczone przez regulację brzegi Wisłoka – i rzeka zarastała po obu stronach płataniną chaszczy i samosiejskich drzew, wracała do czasów, które pamiętał z zamierzchłej przeszłości.

To miejsce odpowiadało mu z wielu powodów. Przez chwilę wpatrywał się wnikliwie w gęsty busz na dole, ale nie dostrzegł w nim charakterystycznych, dobrze mu znanych ciemno-zielono-matowych liści pospolitego chwastu, masowo występującego w tych stronach, z którym nie chce spotkać się żaden wędrowiec zakładający spędzenie nocy pod gołym niebem. A więc, jak na razie, nic nie zakłócało jego planów. Teraz należało tylko dotrzeć na półkę znajdującą się w połowie wysokości brzegu, aby ostatecznie sprawdzić, czy nie czekają go tam jakieś nieprzewidziane niespodzianki i – gdy nadrzeczna dżungla okaże się znośna do urządzenia tymczasowego siedliska – wprowadzić się do niej bezzwłocznie, a następnie zamaskować jak najdokładniej, tak, żeby nikt nie zauważył ani nie domyślił się, że ktoś może koczować w tej gęstwinie. Zwłaszcza że metalowe ławki i zbliżający się ciepły i pogodny wieczór nie gwarantowały, że po zapadnięciu zmierzchu nie zjawią się tu pary szukające miejsca na szybki seks, albo lokalni czciciele owocowego wina marki Vino, latem zwykle w plenerze celebrujący uroczysty rytuał zaprawiania się popularnym bełtem.

Boston, lato 2008

Poezja Magdalena Korzeń

Urodziła się 7 maja 1982 r. w Kolbuszowej. Mieszka w Mielcu. Jej utwory ujrzały światło dzienne dzięki Grupie Literackiej Słowo – jest z nimi obecna w jej almanachach. Drugą pasją poetki jest fotografia artystyczna, m.in. fotograficzna współobecność w tomiku wierszy M. Działowskiego *Siła słowa. Magia flesza* (2011), a także w almanachach Słowa. Debiutowała tomikiem *Węgłem malowane* (2009).

Dedykacja

By zamrozić to
co odkryte
By chwycić chwilę
za blisko
i za daleko
za słodką gorycz
i gorzką słodycz
Obudzić ciszę
poczuć zapach koloru
czerwonego
usłyszeć echo
własnego życia...

My po prostu

Pomiędzy brzegiem
a brzegiem
na styku światów zawieszeni
stoimy gdzieś w bezsensie istnienia
próbując siebie odnaleźć
A jednak jesteśmy tutaj
zakłęci w swoim czasie
czasami zagubieni
Najważniejsze
że wciąż razem

Rachunek życia

przy nim obsypana dojrzałością płatków
udać się ku przystani
i ujrzeć zachód łamanego w horyzoncie blasku
echem nadziei osłonięte ciało
i oby był blisko
gdy światło przygaśnie nieco
by rozpromienić oblicze życia

Debiut. Poezja Krzysztof Nord

Urodzony w 1966 r. w Zakopanem. Z zamiłowania muzyk, poeta, z wykształcenia informatyk. Młodzieńcze lata spędził w Rzeszowie, od 1989 mieszka w Kanadzie. Tam też tworzy. Pierwsza płyta *First*. Następne w projekcie Taurus Stratus (<http://www.taurusstratus.com>).

OPADŁE LIŚCIE

Otwartą dłońią
świat przykrywam, obejmuję
źrenicą,
okiem znudzonym
dotykam codzienności,
wskazującym palcem
w wieczności mieszam
szklance,
i gryząc ją
do bólu krzyczę,
wrzaskiem rynsztoku,
pośród opadłych jak liście
istnień
ustawiam się z nimi
w kolejce po jałmużnę
z ręki
bat trzymającej,
z ręki
biczem karzącej,
z ręki
karmiącej mnie
codziennieścią
uczącej mnie przetrwania,
odporności w chorobie tej
zwanej życiem.

POSĄG

Głębka twoich oczu tajemnicza
pustka w głosie
martwe słowa, bez echa
zimny dotyk ręki,
twarz tak smutna.
posąg, cień kobiety.
pozwól rozpalić serce twoje
tym uczuciem wyniosłym – wiecznym –
co nas jak żeglarzy na morzu
prowadzi do portu
podczas burz i zamieci.
Pozwól dotknąć się
ciepłym pocałunkiem
szczęścia i roztopić
lodowate lzy twojej duszy
pozwól się kochać,
nie odpychaj miłości
niech zapłonie
raz jeszcze świat,
świat szczęśliwości.

WENUS

Przyćmione światło świecy,
ciche dźwięki
miłosnej sonaty
– on wyczekujący
Wenus
– ona nadchodzi,
miętko porusza biodrami
tańcząc do rytmu muzyki
i coraz głośniejszego
bicia jego serca,
stała przed nim i
wysuwając się powoli
z codziennej powłoki
kusi, omamia
jak motyl co
wdzięki swoje odsłania
przed światem,
i już nim zawładnęła
bez końca
bez reszty,
spłeceni w jedno
zapamiętani w sobie,
rytmicznym ruchem...
...świeca zgasła.